

S., et ta oma santi sõbrust maha jätaks ja paremat teed füüma hukkale. Wallatu suur S. lubas Mardi seowimist täita, aga, jah aga — ta tegi seda üksinda sunga, aga mitte teuga.

Kui Mart nägi, et suur S. isti sandimats lapsed sõts, siis palus veel teist fordut teda, et ometi oma vahad eluvii sid maha jätaks; aga niiid ütles wallatu S. jo pilgates: „Wata ajaist, wõi ta tahab ta juba, nagu mungj koolmeister teisi noormima hukata! — Mis siin sellega tegemist on? Wata aga ise oma ette!“ —

Sest ajast sadik ei hukand siis välike Mart teda enam noormima, waid laskis suure S. teha, mis ta aga ise tahtis; aga wallatu S. ei leppind veel sellega, waid ta hukkas wõest Marti sest aast jaadil alati narrima, naerma ja pillama, kus ta aga igunes wõis. Mart aga oli alandlik, ja ei pannud seda mitteki, waid mõtles selle peale, mis Jeesus meid oma vihaneestele lässib teha, s. o.: andeks anda ja heal meelet neile head teha, kes meie vastu eissi wad.

Üts tord tuli ta lirilu õpetaja foosi latsumu ja leidis, et Mart kõige targem foosilapse oli, sest ta audi õpetajale ilusad, mõistlikud foetused ja õpetaja liitis teda.

Ei niiid Marti liideti, see oli isearanis vaha S. just kui tuli tattus, sest ta ootab, et õpetaja teda liidat; aga wõta näpust, kes laiskat liidab!

Niiid teab Ingija, mitsepäraselt wallatu S. waga Marti vihtas ja pikkas ning niiid ei pane ta enam imets, mitsepäraselt ma imelspanemisega S. peale wantasju.

Wallatu S. tahtis Mardile midagi ütelda, et aga ma seäi juures olin, seepärast häbenes rääkima hukata ja wõttis oma sõna leele pealt tagasi. Sest Mart seda nägi, et S. tale midagi üteldha tahtis, siis ütles ta rattu: „„S. räägi aga peale ja õra larda, sest Juhan on minu ja ta sinn sõber.““

„„Kuilla armas Mart!““ — ütles niiid wallatu S. — „„ütle mulle ometi, kudas ja wõisisid nii suure foorma oma peale wõttia ja pealegi minu sii pärast ennast faristada lasta?““